

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N°

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân-phieu
xin gửi về :

La Directrice du
TUÂN-BÁO ĐÀN-BÀ
76, VIÉLÉ - HANOI

BA THÁNG . . . 1\$30

SÁU THÁNG . . . 2,00

MỘT NĂM, . . . 5,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUÂN - BÁO XUẤT - BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ 3 — SỐ 108 — 13 JUIN 1941

NGÀY CỦA CÁC BÀ MẸ

Hôm 25 Mai bên Pháp đã tổ chức một ngày hội các bà mẹ. Nhân dịp ấy thống chế Pétain đọc trước máy truyền thanh những lời ca ngợi các bà mẹ Pháp. Trước hết thống chế nhân danh quốc gia cảm tạ những bà mẹ trong lúc quốc nạn đã chịu đau khổ hơn cả, và trong công cuộc kiến thiết hiện thời dự một phần rất vĩ đại.

«Hỡi người mẹ, Thống chế nói, với lòng tự-ái, dạ kiên nhẫn, người tham dự vào đời sống hàng ngày, trí bình tĩnh, tính dịu-dàng, rộng lượng của người làm tỏa ra chung quanh người cái tình yêu đương nó khuyến khích mọi người có cái can đảm vô song mà chịu đựng tất cả những sự thử thách phũ phàng nhất.

Hỡi các bà mẹ Pháp, cái chức vụ của các bà là cái chức vụ nặng nề nhất mà cũng đẹp đẽ nhất. Các bà, trước hơn quốc gia, là những người ban hộ sự giáo dục cho quốc-dân. Chỉ có các bà mới biết làm nấy trong lòng mọi người cái ý ham thích sự làm việc, hiểu cái ý nghĩa của kỷ luật, biết nhún nhường, biết kính trọng. Những đức tính ấy tạo nên những người dân trong sạch và một dân-tộc hùng cường»

Một lần nữa, thống chế Pétain ca tụng suy tôn

người đàn bà làm mẹ và làm vợ. Có thể đề chị em hiểu thêm rằng cái địa vị nội-tướng của chị em không phải kém hèn gì như mấy nhà «nữ-quyền» đã kêu, gia-đình của chị em không phải là một cái ngục tù túng, bóp chết cả tâm não của chị em, mà trái lại, đây là cái đền thiêng liêng định đoạt số phận của một dân một nước.

Chúng tôi nhận thấy rằng lúc này, cái ý nghĩa gia-đình được suy tôn lại, nhiều chị em tân tiến đã nhận rõ thấy cái chức vụ làm vợ, làm mẹ

của mình một cách, rất nghiêm - trang - chân-trọng.

Đề khuyến khích và tán thưởng cái phong trào chánh đáng ấy, có ý nghĩa như sự tích một đứa con hoang đã hối lỗi trở về nhà kể trong Sấm-truyền, chúng tôi tưởng rằng chánh-phủ ở đây cũng nên mở ra một ngày dành cho các bà mẹ như ngày hội các bà mẹ ở bên Pháp, làm tỏ thêm sự cao quý và cần thiết của các bà mẹ.

Ý kiến này chúng tôi muốn dâng cả cho bà Hội trưởng hội bảo trợ phụ nữ và nhi đồng.

T. B. Đ. B.

GIÁC BÊN NGÔ

Khi thấy mẹ em sửa soạn cưới vợ cho anh em, tôi thấy em sao hơn hờ vui mừng thế? Em lằng xằng, tíu tít, nào dọn dẹp cửa nhà, nào toan tính cỗ bàn bánh trái. Cho đến việc sắm sửa tư trang dẫn cưới, em cũng sốt sắng dự vào để bênh vực lợi quyền cho người chị dâu sắp tới: thầy me vốn tính tiết kiệm, đồ dẫn cưới muốn tiêm tiêm, nhưng em, em muốn đồ dẫn cưới lịch sự kia. Suy bụng ta ra bụng người, em hiểu tâm lý những thiếu nữ trạc tuổi em ưa những đồ tư trang tốt đẹp,

em muốn chị dâu em được vừa lòng những đồ dẫn cưới của nhà em. Sự đó tỏ rằng em không những có thiên tính tốt, lại còn có sẵn cảm tình với người chị dâu nữa. Ngày cưới càng gần tới, em càng bận bịu thì lại càng vui vẻ. Em thức đêm làm bánh, nấu cỗ, mà em không một lời than phiền. Trái lại, em tươi hơn hơn, bông đùa chêu chọc anh em, em làm như chính em cưới vợ chứ không phải người anh em, lúc này sao bỗng lên ít nói thế!

Nhà em sắp thêm một

Thống chế Pétain đã nói

Quốc dân hãy theo ta. Cuộc chiến đấu vẫn không khác. Nó là cuộc chiến đấu cho nước Pháp, cho giang sơn Pháp, cho quốc dân Pháp

người...! Em tưởng tượng biết bao nhiêu sự vui vẻ ích lợi người ấy sắp mang đến nhà em.. Em sẽ có người bầu bạn, chuyện trò và phân nản chung những sự trái tính của thầy me em trong khoảng gần đây... Em sẽ không phải mang hộ anh em chiếc bi tất, đem hộ anh em chiếc khay long nũa, chị ấy về chị ấy làm cho anh em. Rồi đến ngày giỗ ngày tết, em không phải khó nhọc một mình... Lòng em tràn ngập những thiện cảm với người sắp làm vợ của anh em.

Thế sao chị dâu em mới về nhà em được hai ba tháng nay, em đã phân nản rồi? Những thiện cảm mất đi để nhường cho những sự ghét ghen khích bác? Tại chị dâu em hư, vụng, không đúng như lòng em ao ước? Em nói thế và em kể với tôi vô số tội trạng của chị dâu em. Nào là ăn bơ làm biếng, chỉ biết có «chồng» nào là... nào là... hời trước chưa có vợ, anh em thân với em bao nhiêu bây giờ có vợ, anh em chỉ biết có chị ấy thôi.

(Xem tiếp trang 11)

KẾT QUẢ CUỘC THI TÂM-LÝ

Bây giờ chúng tôi xin giới thiệu các bạn, bà giáo Thúy Phương ở Ninh Bình, một nữ-lưu tân-học đã dựa vào thuyết « định-mệnh » và luật luân - hồi để giải - quyết số phận éo le của người xấu số.

IV

« Đau đớn thay phận đàn bà » Mỗi lần ngâm câu ấy, mỗi lần thương cho Đạm-Tiên, thương cho Thúy-Kiều, thương cho chị em đau khổ quá khứ, hiện tại, tương lai, và -- đau làm gì -- thương cả cho tôi nữa. Tôi, 2 lần trào máu, 2 lần quyền-sinh. Tôi, một linh hồn đau khổ trong những linh hồn đau khổ. Nhưng trước cảnh huống bà, « lòng ta ơi! lòng đừng lên tiếng nữa, lặng mà nghe ai khóc nỗi đau thương ». Trào đi, Lệ. Vỡ đi, tim. Ruột đứt đứt thêm, thêm ruột đứt, châu rơi tằm tã lại châu rơi. Nước mắt biển dâng lên cũng không đủ rửa mối hận muôn đời của bà. Nhưng, nước mắt chỉ an ủi được những buồn nhỏ nhặt. « chỉ có im lặng là vĩ đại » (Vigny) thì bà ơi! bà hãy im lặng để cùng nhà triết danh Epictète nhấm lại mấy câu thơ này: « Xin với Trời, xin với Mệnh, định cho tôi đi đâu thì đem tôi đi đấy. Tôi xin sẵn lòng theo, không dám ngần ngại. Dù tôi có dở dại không muốn theo, tôi vẫn phải theo » (Cléanthe d'Assos). Vâng, thưa bà, cái định Mệnh vô cùng ác nghiệt đã ám chương đời bà. Vì sao? Hồng nhan hay đa truân, hắc bà, tài sắc lỗi lạc gồm hai, nên Mệnh bà khắt khe có một. « Bỉ sắc tư phong »

đó định lệ chung. Cái thế anh hùng César, Napoléon cũng không tránh khỏi, huống chi những khách quần hồng. « Thuận mệnh thì mệnh đưa đi, cưỡng mệnh thì mệnh kéo đi » (Sénèque). Mệnh bà đã kéo bà đến chỗ chết mà không cho bà chết. Này nhé, lúc tìm con, sao bà không gửi thân dưới biển cả? Trong hang đá, sao tự vẫn không thoát? Khi trốn, sao súng giặc canh gác không bắn bà? Vậy, đáng chết mà không chết, mệnh giới định thế, cưỡng mà được sao? Bây giờ bà muốn đi ngược lại số mệnh để tự hủy mình ư? Không, không được. Nếu muốn chết mà được, thì tôi đây còn đâu ở trên trần thế mà cầm bút, viết hân bà. Hang rắn tìm con, đó là việc đàn ông. Bà trót tính nhảm, nay muốn hủy thân, bà lại nhảm nữa. Cứ chỉ đó quá muộn rồi. Nó chỉ có ý nghĩa khi bị bắt, bà cầm dao đâm vào tim giặc rồi kết liễu đời bà. « Bất thức thời vụ, bất vi tuần kiệt. » Việc đã qua nói làm chi nữa. *Tự vẫn bây giờ chỉ là linh hồn yếu ớt, tinh thần ỷ lại vì ông không nhận bà.* Lòng tự lập, hồn khẳng khái của phụ nữ Việt-Nam bà để đâu? Phụ nữ Việt-Nam đã tự hào có những bậc bà Trưng bà Triệu, Thị Thuần, Quận Mỹ?

Bà chớ để chúng tôi thẹn lây.

Tự vẫn bây giờ có lẽ là sợ sệt, có lẽ là hối hận một tội lỗi gì đấy?

Cái chết có thể -- xin phép bà -- reo một mối ngờ ở tấm lòng băng tuyết của bà.

Bà chết để tránh dư luận ư?

Bà thừa nghị lực vượt biếm tìm con, hang hùm thoát giặc, sao nay thiếu can đảm để xéo trên ý kiến hẹp hòi của bọn ngu phu, ngu phụ. Bà hiểu bà, tôi hiểu bà, giới hiểu bà, thế là đủ. Bà cứ kiên tâm phấn đấu. Một ngày kia, những miệng chê bai bà sẽ quay lại ngợi khen bà.

Bà chết để tránh đau đớn ư?

« Đau đớn là cái lò rèn đức cho linh hồn trong sạch » (Iugo) « Người đời là thợ học việc, đau đớn là ông thầy » (Musset). « Hữu thân hữu khổ » trốn mà được sao. « Số còn nặng nghiệp mà đào, người đầu muốn quyết giới nào đã cho » Bà vỡ nợ trần kiếp này được ư? « Nhân quả dở dang » kiếp sau cái định mệnh khốc liệt ấy vẫn chằm chập theo bà như bóng với hình, thì tự vẫn có ích gì đâu. Chỉ bằng, biển trầm luân đã trót sa vào, đã tu tu trót, chớ để nợ nần kiếp sau. Cũng như Thúy-Kiều, cũng như tôi đây, bà phải sống, số giới định vậy, người cưỡng được ư?

Bà phải sống để tìm cho được con.

Vì con, bà đã giết đời bà. Nay, đích chưa đi tới, sao giữa đường lại bỏ? Công trước há phải đã trắng xe cát ư? Bà chết, để con lưu lạc quê người hay vùi rập dưới cảnh con chồng di ghê, vợ kế ông sẽ riết móc đến bà, liệu bà có nhắm mắt được không? Hay hồn bà như những lũ quỷ không đầu, gào rú mãi mãi đời đời. Hi sinh động đến trời cao, một trực giác thiêng

(Xem tiếp trang 10)



HỎI. — Hân là người cùng làng với tôi nhưng đi làm ăn xa thỉnh thoảng mới về. Cha mẹ hân có ý hỏi tôi cho hân từ lâu, gia đình nhà tôi cũng biết thế, và đợi hễ nhà hân ngõ lời là ưng thuận liền. Còn tôi, tôi theo cái thuyết cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Tháng giêng năm nay ông nội hân ốm nặng, bố mẹ hân sang hỏi tôi và xin cưới liền. Lúc ấy hân đang ở tại chỗ làm việc. Hân không về cưới vì theo lời cha mẹ hân, hân không xin

được phép thì cứ cho cử hành đám cưới không có chú rể, cũng được. Thế là việc cưới xong, tôi về nhà hân chịu tang. Mười ngày sau bắn về: lúc ấy tôi mới rõ lẽ là nhà hân đã đánh lừa nhà tôi, và lừa cả hân nữa. Xưa nay hân vẫn không chịu lấy tôi, đã viết thư nhiều lần về ngăn cản bố mẹ đừng cưới tôi. Muốn cho việc ép duyên được có hiệu quả, bố mẹ hân nhân dịp ông cụ ốm nặng mà làm ngay lễ cưới không có chú rể. Từ hôm về đối với tôi hân lạnh lùng coi như người lạ và có ý khinh rẻ nữa, một hai lần hân đòi xóa bỏ cuộc hôn nhân đi và còn bảo thẳng tôi là nên về nhà tôi mà ở.

Tôi đau cho cuộc nhân duyên của tôi, thứ nhất cha mẹ tôi và tôi càng lấy làm nhục nhã lắm nếu bây giờ tôi

bỏ nhà hân mà về. Cha mẹ hân bảo tôi rằng cứ ở đẳng nhà rồi chờ hân dẫn. Cha mẹ tôi cũng một ý ấy. Riêng tôi, từ khi thấy hân chê, tôi đã mất hết cảm tình với hân song cũng sợ người ta chê cười, tôi muốn nghe theo hai bên cha mẹ, quyết chiếm cho được lòng hân. Có nên chăng? Vì một sự bắt buộc hân còn phải

ở lại nhà vài bốn tháng nữa BẢO (Quảng Nam)

TRẢ LỜI. — Tôi không tin rằng cô sẽ chiếm được trái tim hân, và sự đồ dành của bố mẹ hân cũng không giúp cho được chút nào đâu, có lẽ cô và bố mẹ hân càng thúc-bách hân bao nhiêu càng làm cho

(Xem tiếp trang 11)

Indochinois !

Prouvez votre amour pour la France
et votre attachement à son Chef

Li sez les

« Paroles du Maréchal »

Editions du Gouvernement Général de l'Indochine. Ouvrage vendu au bénéfice de l'Assistance Franco-Indochinoise aux Victimes de la Guerre.

Dans toutes les librairies — Prix 0\$50

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Sáng nay Huỳnh đánh xe hơi đưa Ngọc đến trường để vào vấn đáp. Chiếc xe vừa rít ở bên hè đường, các bạn Ngọc đã chỉ chỗ:

— Con Ngọc diện ghé! Lát nữa vô phúc bị quả trứng thì ết làm phách.

Mấy cậu học trò thì thăm:

— Nếu tao là giám khảo, tao cho con bé kia đỗ đầu.

— Con Ngọc đấy mà, nó đi với thằng nào thế?

— Nghe đâu như anh nó thì phải.

— Đẹp như tiên làm gì không đỗ.

Ngọc ở trên xe hơi bước xuống, mặt bẽn lẽn, hai má hồng hồng, đi thẳng lại chỗ mấy người bạn gái, nhưng họ lơ bần Ngọc đi.

Mặt Ngọc càng đỏ thêm. Những tiếng si sào, những ngón tay chỉ chỗ làm một số đông chú ý tới Ngọc. Một vị giám khảo còn trẻ tuổi đứng trên thềm sẽ bấm bạn đồng nghiệp:

— Con cái nhà ai mà ăn mặc lộng lẫy thế kia!

May cho Ngọc. lúc ấy một bà giáo của Ngọc gọi Ngọc đến, sẽ dặn:

Chỉ dùm cho những bạn trai, bạn gái đã trán-nắn, thất-vọng

Về tình yêu,

Về mọi việc làm ăn ở đời,

Về việc xã giao ở xã hội.

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỲ MỘT PHƯƠNG PHÁP HIỆU NGHIỆM
Đề đạt mục-dịch của mình và lập lại cuộc đời sáng-lạn. (Không phải là tương số cũng không đề bán một món hàng)

Xin hỏi: GIÁO-SĨ-HOÀNG
Boite Postale n° 18 à Nhatrang

— Con cố nhé. Con sẽ làm rạng danh cho trường.

Ngọc muốn ôm lấy bà để khóc. Người Ngọc như kiến cắn. Ngọc bực tức.

Có tiếng ồn ào, ông chánh chủ khảo đã tới. Các giám khảo bắt đầu vào buồng. Những thí sinh dồn cả lại ở trước lớp. người nào người ấy có vẻ lo lắng. Ngọc đã bình tĩnh lại, Ngọc nhìn chung quanh. Có vô số các cậu còn đem sách đi học thêm lấy mấy phút, những tiếng bàn tán nổi lên nhẹ nhẹ.

— Vào lecture (tập đọc) trước mấy ạ.

— Tao, tao vào sciences (khoa học) trước. À, còn thằng Tuynh đâu ấy nhỉ. Nó mà đỗ thì ông Danh ế với nó.

— Sao?

— Mày không nhớ à?

— Nhớ gì?

— Có lẽ hôm ấy mày nghỉ. Phải hôm ấy mày nghỉ thật

— Ông Danh bảo nó gì?

— Hôm ấy vào giờ physique (vật lý học) nó không thuộc. Thằng ấy khi nào thuộc bài! Ông Danh bảo nó: « Anh học thế thì học làm gì nữa! Không bao giờ tôi thấy anh thuộc bài cả! Cuối năm nay anh có đi thi không? Nó trả lời: « Thừa thầy có ạ. Ông Danh mỉm cười: « Thi làm gì! Hề anh đỡ cứ cắt cổ tôi đi. Nó tức, đáp lại: « Dạ thừa thầy có số! » Thằng ấy kể frangais cũng khá nhưng sciences thì nul (không biết gì) vậy mà vào vấn đáp mới lại! Có người bảo tao nó đúng cả hai tính.

— Có thể thật, nhưng đâu có phải tự nó. Tao ngồi cùng bàn nó nên tao biết. Mày tính thế này có góm không?

— Thế nào?



nó lập tức giơng đặc hạ « chiến thủ »: « Nếu mày không cho tao « cốp », tao cứ giả đồ lờ tay đánh đề cả lọ mực vào bài mày hoặc cứ cãi nhau giằng co với mày đề cả hai đứa cùng bị đuối! Nào mày nghĩ sao? » Thề là thằng An « bó giáo » đành đề cho nó tự do « cốp »!

— Còn bài chimie « hóc búa » nó cũng làm trôi à? Hay là nó cũng dùng lối cốp tính.

— Mày biết thằng An ở 4b chứ gì?

— Có, thằng ấy giỏi algèbre và géométrie lắm.

— Chính phải. Nó ngồi ngay bên thằng An. Có ai coi bộ mặt nó lúc bấy giờ mới biết sự sung sướng của nó. Thoạt đầu nó trở tài ngoại giao. Nó tán thằng An như khướn. Đến lúc có đầu bài, nó biết nó không « gặm » nổi, nó liền bảo thằng An cho nó « cốp ». Thằng An không nghe

— Không. Bài chimie thì tự nó. Tao chắc chimie (hóa học) nó sẽ 19 sur 20.

— Dĩ không!

— Thì nó cốp như ở trong sách.

— Nó đưa sách vào?

— Không... Nó viết hết formule ở cả hai mặt mouchoir rồi nó cứ vờ vệt lau mồ hôi, liếc mắt coi, có khác gì coi sách..

Những tiếng bàn tán, cười đùa của mấy thí sinh ở các buồng ra, làm rộn một góc hè.

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh hoa liễu, bệnh đàn bà

CON AI

Thỉnh thoảng mới thấy một bộ mặt lừ đừ tai tái. Ngọc vào hết buồng nọ đến buồng kia Miệng Ngọc tươi cười luôn luôn. Đứng 11 giờ Ngọc đi xong cả các buồng. Nhìn ra, Ngọc đã thấy chiếc xe hơi có Huỳnh ngồi trên đỗ ở bên đường.

Ngọc chạy tới. Huỳnh hỏi :

— Thế nào !

— Khá cả.

— Đề anh đưa em ra nhà bưu điện đánh giấy thép về cho ba em nhé !

— Thông thả ! Đợi ngày xem bằng đã chớ.

— Anh đã đánh rồi !

— Anh nói thật không đấy.

— Sáng ngày ở đây về, anh đi thẳng ra nhà bưu điện. Anh biết chắc em đỗ !

— Tại sao ?

— Vì sức học của em cũng khá và em có một bộ mặt đáng đỗ.

Đàn - Bà

Đời văn minh, người văn minh, bệnh phát cũng văn minh, mà nếu không có BẮC ĐÁ SƠN QUÂN Võ Văn Ván thì cuộc đời của chị em giảm bớt phần lạc thú.

Bệnh tử-cung có nhiều nguyên nhân :

1.) Kinh nguyệt bất đều.

2.) Sinh đẻ trắc trở.

3.) Nhiễm hơi độc máu xấu trong lúc hành kinh.

4.) Bị truyền nhiễm bệnh phong tình làm cho tử-cung sưng, tử-cung sai, tử-cung sa, có phẩn lờ, làm cho đau trắng huyết trắng ra đầm đề, khi trong khi đục như nước vo gạo, có giầy có nhợ, lộn mủ, lẫn máu trông mặt xanh xao, càng ngày càng gầy còm, biếng ăn ít ngủ.

Quý bà quý cô đã uống nhiều thứ thuốc rồi, mà bệnh hãy còn chớ với thất vọng, hãy hỏi những người đã dùng BẮC ĐÁ SƠN QUÂN TÁN ra sao !

Gá mỗi hộp 150 (10 gói uống 5 ngày) 1\$20.

Nhà thuốc

VO-VAN-VAN

SAIGON

Hanoi 108, phố Hàng Bông
Haiphong 62bis Cầu Đất
và khắp các tỉnh nơi nào
biển treo

— Sao ?

— Anh nói em đẹp. Phàm một nữ thí sinh được vào vấn đáp lại đẹp thì bao giờ cũng đỗ.

— Anh nói rõn em.

— Em không hiểu tâm lý ! Người giám khảo là anh, là em, là x, y, z, là ai cũng thế. không bao giờ lại nhân tâm đánh hồng một nữ thí sinh có bộ mặt tươi sáng. Sự tươi sáng, sự đẹp đẽ, của người hay của cảnh vật bao giờ cũng đem đến một không khí mát mẻ, êm đềm, có năng lực làm hoán cải hẳn tinh thần, những kẻ ở gần.

— Thì ra em phải nhờ bộ mặt em, em mới đỗ sao ?

— Anh có nói thế đâu. Anh chỉ bảo cái sắc đẹp của em giúp em được thêm số.

Ngọc mỉm cười, beo tai Huỳnh.

— Anh ranh lắm. Có thể thật. Em xưa nay có nét xấu là đọc lecture nhanh quá. Lúc vào buồng lecture em đã cố chân tĩnh, mình dặn mình phải đọc thông thả, thế mà không biết sao miệng em cứ liên đi mới chết, thành thử viên giám khảo phải cau mặt bảo em : « Cô ăn nhiều văn lắm » Em đâm lo. Lúc phải cắt nghĩa những chữ và làm analyse em trả lời trật lất hết Em lạnh toát cả người. Viên giám khảo nhìn em cười rồi hạ bút cho...

— Chắc là 10 điểm,

— Zéro.

— Chết ! zéro thì hỏng.

Ngọc đắc trí cười ròn rã :

— Em cũng tưởng chết. Em sịu mặt em ra. Có lẽ viên giám khảo không nỡ nên viết thêm con một vào phía trái.

— Đó anh đoán 10 có đúng không ?

— Đúng đâu. Em thấy được có 10, mà lecture nhân 3, em vẫn buồn buồn viên giám khảo lại sửa con zéro ra con 6 và cười bảo em ;

« Đề làm vừa lòng cô em ». Thế là em được 16.

Chiếc xe hơi vừa về tới nơi, Ngọc chạy vào trước. Trên bàn ăn một bữa cơm không khác bữa tiệc. Có cả rượu

TRẢ LỜI ĐEP

CÔ THÈ SANH (Đalat). — Cô mắc bệnh trứng tóc thật rồi và bệnh đó quả là nguy hiểm làm cho tóc rụng đến hết. Vậy cô lấy kéo cắt cho hết những đầu ngọn tóc đi. Rồi pha nước với cristaux de soude cứ một lít nước pha 60 grammes soude, và thêm vào 2 thìa eau de cologne lấy bàn chải hay khăn nhúng vào nước ấy mà gội tóc mỗi ngày vài lần. Cùng không khỏi cô phải tới thầy thuốc.

CÔ THIẾU HƯƠNG (Sầm Sơn). — Bệnh lông quặm là do bệnh đau mắt hột mà ra. Cô nên về Hanoi chữa ngay kéo dài lâu lông mi rụng hết và có khi hỏng mắt nữa. Optrex không có cô nên rửa bằng nước muối nhạt. Rửa mặt bằng chanh tốt lắm, chanh làm mềm và sạch da. Không nên rửa mặt bằng nước nóng quá.

CÔ THUY LÂM (Ninh-giang). — Nên nhận rằng tàn nhang và trứng cá rất khó chữa tuy rằng có hàng trăm phương thuốc định điều trị nó. Có người khỏi vì phương thuốc này có người khỏi vì phương thuốc khác nhiều khi dùng hết

« Sâm-banh ». Ngọc ngạc nhiên hỏi :

— Bữa nay anh có khá khà ?

— Có

— Đàn ông hay đàn-bà

— Đàn bà, một người quen.

— Quen nhiều hay quen ít !

— Quen thân lắm.

— Ai ?

— Huỳnh mỉm cười, vỗ vai Ngọc :

— Em chứ còn ai ! Bữa nay anh biết thế nào em cũng đỗ và đây là một tiệc mừng em.

Ngọc vui vẻ cực điểm, nhìn Huỳnh một cách tha thiết quá nhưng chẳng nói được một lời nào.

(Còn nữa)

mọi phương cũng không khỏi. tự nó sạch lúc nào không biết. Vậy không thể cam đoan với cô một phương thuốc nào chắc chắn khỏi được.

Nhảy giầy tốt lắm, hợp với tất cả mọi người song nên nhảy nhẹ nhàng đừng sức sáo quá sợ các cơ thể trong người bị náo động chăng ?

CÔ BẢO. Chữa hột cơm ở tay và mặt (có nhiều cách 1.) Lấy ngón tay di mạnh lên hột cơm, day đi day lại nhiều lần cho cái « chân » nó rụng. 2.) Lấy một củ khoai tây cắt ra sát lên hột cơm. Một lát lại cắt chỗ khoai tây ấy đi, sát chỗ khoai mới, cắt làm vài bận.

3.) Lấy nước chanh quả sát lên hoặc lấy dầu thầu dầu (huile de ricin) cũng được.

PHÒNG TÍCH

CON

CHIM



Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25.

Liều hai bận uống 0\$45.

VU DINH TAN

Ấn tứ Kim t ễn năm 1926

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi

An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre) Hanoi

Đại lý phát hành khắp Đông-

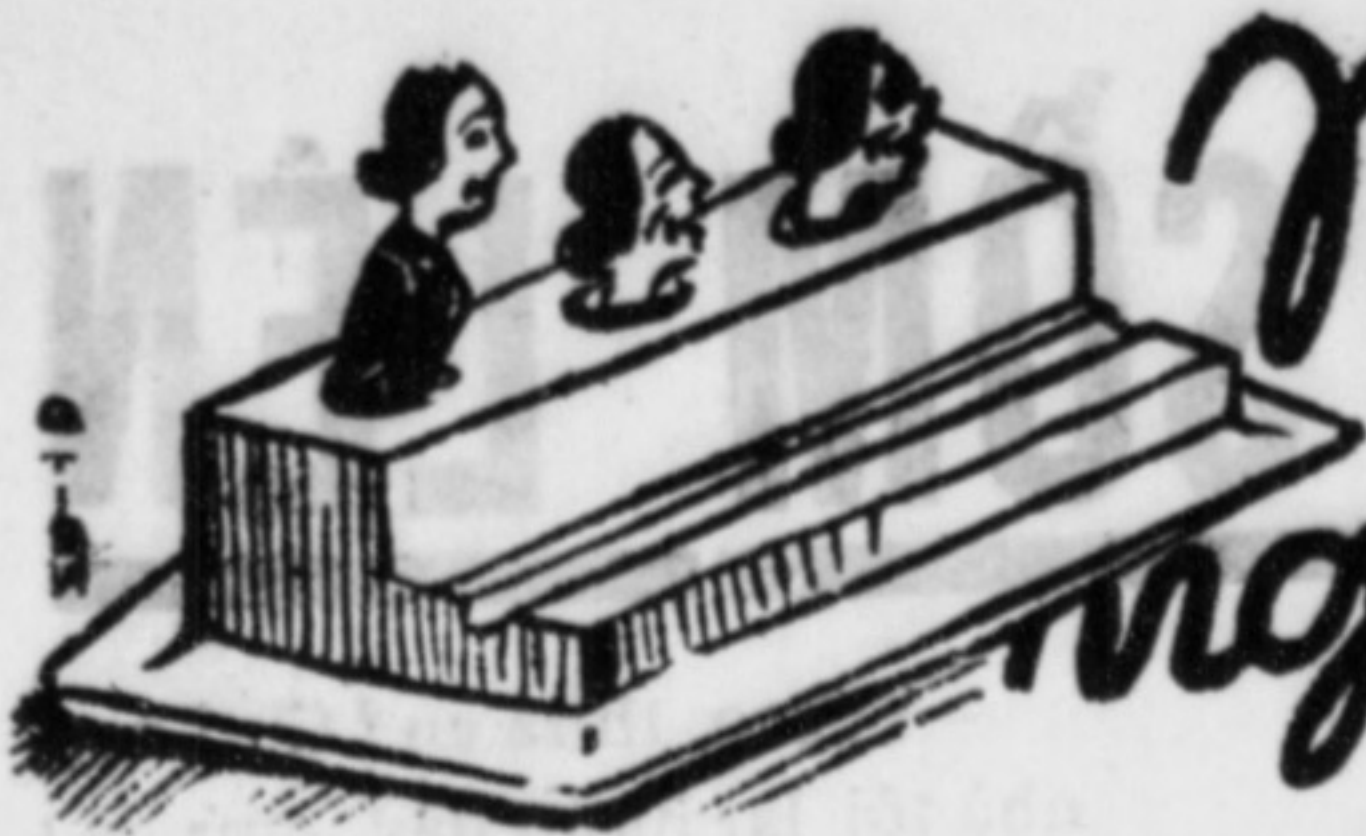
duong, Nam-Tân 100 phố Bengai

Haiphong. Có nhà 190 đại lý

khắp Hanoi và khắp các tỉnh

Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên và

Lào có treo cái biển tròn.



Ngô ngĩnh

Chỉ vì cô ấy không chồng mà...

Cô Elisabeth con một ông chủ ngân hàng ở Mỹ vừa đây có tuyên bố lên báo New York times rằng cô sẽ bỏ châu Mỹ vì dân Mỹ còn hủ lậu. Cô chỉ muốn sống một mình thôi. Quả nhiên cô làm thật. Lấy vốn riêng của cô, cô mua 1 lúc bốn cái cù lao ở eo biển Bering trên Bắc cực. Cô tự làm lấy một cái nhà bằng nước đá để ở (ở đó nhà phải làm bằng nước đá, vì tiết trời bao giờ cũng lạnh quá 40 độ dưới 0 độ, không làm nổi nhà bằng gạch, vì một lẽ dễ hiểu là với vữa sẽ đông lại không xây được). Bọn cô chỉ là gấu trắng và một ít chim ở xứ lạnh. Không một người nào được bén lảng tới. Tại sao? Những người không biết truyện tò mò hỏi thế.

Có gì đâu. Chỉ vì « Duyên thiên chưa mở đầu đời, phận liễu đã nảy nét ngang » cô bị gia đình và dư luận không dung, nên cô ghét tuổi, ghét cả dân Mỹ và cả loài người. Thật là Mỹ đặc! Các cô gái Việt-Nam nào cùng hội, cùng thuyền, nghĩa là « không chồng mà ngoan » còn đợi gì không sang làm bạn với cô Elisabeth quá vãn mình ấy nữa.

Số mệnh hoàn cầu ở trong tay một cô gái

Cả thế giới phải công nhận đội không quân của Đức là mạnh.

(KIỂM DUYỆT BỎ)

... Ai đã huấn luyện đội không quân ấy?

— Goering!

Goering hồi năm 1914 chỉ là một phi công tầm thường

nhưng bất mạng. Sau khi Đức bại, Goering đi làm công cho hãng hàng không Luftansa ở Thụy-Điển. Bay được vài lần Goering bị nạn rơi xuống một nơi hẻo lánh ở quận Rockels-Dadt, gãy chân, nằm lán ở trước một lâu đài. Một người con gái ra cứu Goering, đem Goering vào nhà và hết sức săn sóc thuốc men cho Goering. Người con gái ấy là chủ tòa lâu đài nọ. Tên cô là Kreun Karin von Koch. Cô đẹp lắm. Goering mê cô rồi cưới cô làm vợ. Không bay nữa, Goering quyết bỏ nghề đi mây về gió nguy hiểm ấy. Nhưng Kreun Karin bảo: « Nếu anh bỏ nghề

tôi sẽ bỏ anh. Vì vậy Goering lại phải chiến vợ. Năm 1931, Kreun Karin chết dần lại Goering lời này: « Nếu anh còn yêu tôi thì anh hãy ráng trở nên một đại phi công của thế giới và của lịch sử loài người! Goering gật đầu vuốt mắt cho vợ, và từ đó Goering đã đem hết tâm trí vào thuật cưỡi gió đề mây.

Goering giúp Hitler và đã lập được một kỳ công: Tạo cho Đức một đội phi cơ mãnh liệt nhất hoàn cầu. Hitler không nhờ có Goering vị tất Hitler đã đi từ cuộc thắng nọ đến cuộc thắng kia và nếu Goering không nhờ một cô gái khuyến khích thì hẳn ngày nay chỉ là một bác phú hộ chiến chiến ăn no rồi chơi với con cái là cùng. Thì ra cái vận mệnh Âu Châu và thế giới từ 15 năm trước đã định bởi lời nói của một người con gái: Cô Freun Karin.

CÓ NGU'Ò'I ẤY

PHẢI CÓ NGU'Ò'I NÀY

Chắc chị em ta không mấy ai còn lạ tên bà Curie nhà khoa học đã cùng chồng phát minh ra chất « quang ».

Nguyên khoa hóa-học chia các chất trong trời đất làm hai hạng một là đơn chất hay nguyên chất là những chất không thể phân tích ra được nữa; hai là hợp chất do hai hay nhiều đơn chất hợp lại mà thành ra. Bao nhiêu vật chất trong vũ trụ đều là hợp chất cả. Nhưng các hợp chất ấy lấy phép hóa học phân tích rút lại chỉ có ngót tám mươi nguyên chất thuần hòa phối hợp thành ra. Các nhà hóa học tin rằng ngoài con số ngót tám mươi nguyên chất đã phát minh còn nhiều nguyên chất nữa chưa phát minh được, nên vẫn ra công khảo cứu tìm tòi. Ông bà Curie tìm thêm được chất « quang » nữa làm rung động cả khoa học thế giới và có công dụng lớn cho nhân loại vì những tính cách của chất « quang ».

Chất « quang » tự nó phát sáng được cho nên để nó vào chỗ tối thì nó sáng quắc, cái sáng ấy có thể làm cho các vật khác vốn không có tính phát sáng cũng thành ra phát sáng được, ví dụ lấy hai cái chén A và B; trong cái chén A để vật gì có chất « quang », còn cái chén B đựng nước lã. Đem hai cái chén A, B. để gần nhau, một lát cầm lên xem thì thấy nước lã ở chén B cũng phát sáng được. Một phần ánh sáng của chất « quang » phát ra có thể suốt qua được các vật rắn như gỗ, qua rồi vẫn có thể biến hóa được hình ảnh. Hiện nay các nhà y học đang tìm cách để lợi dụng chất « quang » mà trị bệnh, thứ nhất là để tiêu các ung độc ở trong nội tạng các cơ quan trong thân thể người ta. Chất quang còn nhiều tác dụng nữa, song lược kể như thế để chị em có một ý tưởng về cái công ơn của bà Curie đối với nhân loại.

Nhân loại phải biết ơn bà lẽ dĩ nhiên, nhưng trong sự bày tỏ lòng biết ơn của nhân loại có một truyện sau này kỳ thú và cảm động tưởng nên thuật lại. Chất « quang » rất hiếm có trong vũ trụ. Cả nước Pháp lúc bấy giờ chỉ có một đồng cân tây (gramme) chất quang mà thôi. Có một bà triệu phú Mỹ Marie Meloney, quản đốc một nhà xuất bản lớn, sang Pháp năm 1920 để thăm mộ người con trai chết trận ở Lorraine. Qua Paris bà Meloney vào trường đại học Sorbonne tìm bà Curie để tỏ lòng ngưỡng mộ. Trong câu truyện, bà Meloney hỏi bà bác-sĩ:

— Bà nhân có bao nhiêu đồng cân « quang » để nghiên cứu?

Bà Curie đáp:

— Tôi chỉ có một đồng cân, là cái đồng cân từ hồi mới phát minh đến giờ.

Bà Meloney kinh ngạc:

— Nước Pháp là nơi phát minh ra chất « quang » mà chỉ có một đồng cân, thế mà nước tôi có những tằm, thực không cân quá!

Bà về Mỹ bèn viết bài cổ động trong các báo, mở ra một cuộc lạc quyền, chỉ dân bà nước Mỹ được quyền thôi, mà mỗi người chỉ được quyền một đô-la, để là « Cuộc lạc quyền của các đàn bà Mỹ để mua một đồng cân « quang » tặng bà Curie ». Trong khoảng mấy tuần lễ; bà thu được 150.000 đô-la của 11 vạn đàn bà Mỹ (có người quyền quá một đô-la) tính ra giá bạc Pháp được hơn hai triệu quan vừa đủ mua 1 đồng cân chất « quang » vì một đồng cân « quang » đúng giá 2 triệu quan. Bà Meloney viết giấy mời bà Curie sang chơi nước Mỹ, rồi bà vào yết kiến ông Tổng Thống Mỹ xin ngài thay mặt cả nước Mỹ đưa tặng bà Curie đồng cân « quang » đó để tỏ lòng cả nước Mỹ khâm phục một người đàn bà Pháp vừa là một bậc thiên tài trong thế giới.

Dám chắc rằng những đại kỳ công, những sách ca tụng không có một lỗi tỏ lòng biết ơn nào của nhân loại lại có ý nghĩa và thưởng công đích đáng bà Curie như cái sự bà Meloney đã rủ chị em đồng bào biếu bà Curie đồng cân « quang » nọ.

Và đọc chuyện này đàn bà chúng ta còn được cái kiêu hãnh thú vị là một người đàn bà đã có cái công phát minh to lớn thế thì cũng có một người đàn bà khác biết trả ơn một cách xứng đáng vậy.



HÃY NGỒI SƠM LÊN

DƯ LUẬN

Truyện ngắn của NGỌC-HOÀN

Cụ Lang Thọ trao thang thuốc vừa bốc xong cho thằng xe từ nãy vẫn đứng chờ ở cạnh quầy:

— Anh về nói với Cụ... cho cô uống làm hai hôm: nay và mai. Ngày kia anh lại đây lấy chén khác.

Thằng xe « vâng » nhanh nhẹn, đỡ gói thuốc, ra bỏ vào thùng xe, rồi nhấc hai cang, chạy biến. Cụ Lang nhìn theo mỉm cười. Cụ cười thầm suốt từ lúc thăm bệnh của con gái bà T. trở về.

Sau khi nghe bà T. kể các chứng bệnh của con gái quý và lúc đã chẩn mạch cô xong cụ thừa hiểu căn bệnh cô rồi. Tay nhiên, khi bà... hỏi:

— Bệnh cháu sao, thưa cụ? Cụ chỉ điềm nhiên đáp:

— Thưa Cụ... không có gì đáng ngại. Chỉ bởi huyết kém. Chúng tôi cam đoan cô dùng dần thang bổ huyết, lại như thường ngay!...

— Vâng trăm sự nhờ cụ, cháu mà chóng lành mạnh, thật chúng tôi chẳng quên ơn cụ, chúng tôi được có mình cháu...

— Chúng tôi không dám! Bà T. tiếp:

— Vâng thưa cụ huyết xấu là đúng lắm. Vì như « cô nó » thì còn có bệnh gì được. Xuất ngày, tôi không cho mớ vào một việc gì, tôi không cho đi nắng đi gió. Giữ gìn như thế, bảo còn sinh ra bệnh sao được!...

Cụ Lang nghĩ thầm:

— Hừ, kém huyết!... Kém huyết gì mà ngủ cả ngày và mạch lại chạy mạnh như phá!...

Hai tháng sau, bà T. lại cho mời Cụ Lang. Lần này, cụ biết người ta đã tự hiểu rõ căn bệnh của mình và cũng vì lẽ ấy nên nay mới lại cầu cứu đến cụ. Mặc dầu, khi vừa trên xe bước xuống, thấy bà T. đứng chờ nơi cửa, cụ vội hỏi:

— Thưa cụ... cô nhà thế nào ạ? Chúng tôi tưởng dùng chục thang độ nọ, thì còn lâu lắm cụ... mới phải cho gọi đến. Ai ngờ...,

Bà T. ngắt lời:

— Không, thuốc Cụ hay lắm. Uống mấy chén ấy, cháu khỏi hẳn mọi chứng bệnh dạo trước rồi. Thật là « tiên thuốc ». Nhưng chết chữa, kìa! Hãy mời cụ vào trong này nào!...

Bà quát người nhà pha nước, tẩm trầu ăm-ỹ. Đoạn

bà đóng kín các cửa phòng khách và đuổi hết gia-nhân ra ngoài. Bà hạ thấp giọng nói với cụ Lang:

— Thưa cụ, từ xưa đến nay, nhà chúng tôi có ai nóng sốt rức đầu sổ mũi, là triệu cụ ngay. Chúng tôi thực hết lòng tin cụ...

— Xin đa-tạ cụ...

— Chính vì vậy, nên hôm nay, tôi mới lại nhờ đến tay cụ.

— Cụ... dạy quá lời. Cô nhà làm sao, cụ... cho biết chúng tôi xin hết sức.

— Vâng, cụ mà hết sức cho, chúng tôi sẽ đền đáp một cách xứng đáng. Cụ Lang biết rằng người ta phải mềm mỏng với mình như vậy chẳng qua là việc quá bất đắc dĩ. Cụ nhận thấy mặt bà... đỏ lên dần dần. Bà liếc nhìn vào gian trong là phòng riêng của « tiên-thư ». Rồi bỗng bà ghé sát vào tai cụ lang nói thầm thật nhỏ...

Cụ lang không đổi nét mặt, không tỏ vẻ ngạc nhiên, vì cụ chẳng dựa theo y-lý mà dự đoán từ trước rồi đó ư? Cụ chưa kịp đáp, bà T. tưởng cụ suy-nghĩ điều gì, nói thêm, vẫn một giọng rất khẽ:

— Chúng nó trẻ người non dạ nên mới đại dột thế; Cụ đừng cười nhé! Và mong cụ giữ kín cho. Chúng tôi coi cụ là chỗ thân-tình, nên mới dám thật thà thế!.

Cụ lang không ngăn ngữ, đáp thẳng:

— Thưa Cụ... các bệnh khác, tôi dám cả quyết là cụ... có thể hoàn-toàn đặt tin nhiệm vào tôi, nhưng về việc này tôi không dám chắc...

— Vì sao, thưa cụ? Cụ Lang nhà tôi lại nhún nhảy chứ gì!

— Chúng tôi rồi thực đấy ạ. Trong các sách thuốc, tôi chưa thấy đâu nói rõ ràng về điều này. Có lẽ các bậc y-già xưa không muốn cho đồ-đệ sau này làm những việc thất đức...

Cụ Lang bết thế nói dối, là tự làm giảm giá-trị thông hiểu của mình, song cụ không hối tiếc và còn thấy sung sướng là khác.

Nghe mấy tiếng tiếng « thất đức », bà T. hơi phật ý, nhưng bà phải cố giữ vẻ điềm nhiên:

— Nếu vậy cụ nghĩ làm rồi. Cứu vãn danh giá cho cả một nhà, một họ, thì tôi tưởng có gì là thất đức. Cụ lo xa quá, Dẫu sao, cụ cũng đừng phụ tấm lòng tin cần của chúng tôi.

Cụ lang lắc đầu. Bà T. nói luôn:

— Xong việc, tôi xin biếu cụ bản năm trăm bạc. Cụ giúp cháu và nể tôi với. Cụ bằng lòng nhé!...

Cụ lang Thọ biết giảng giải nghĩa lý nhân-dạo với người đã có tâm-địa dùng tiền và danh vọng mua chuộc lương tâm kẻ khác là điều vô-ích. Cụ tự bảo:

— Không làm cho họ tin một chút, họ sẽ đi nhờ các ông thầy khác mất. Biết đâu những ông sau này lại chẳng đề một món tiền to làm mờ ám lương-tâm?...

Nên cụ đáp một cách lờ lẻo, cốt để bà T. hiểu lầm rằng cụ đã ưng-thuận:

— Cụ... dạy tôi phải nghe, Nhưng tưởng... thật là thiên vạ nan!...

Quả nhiên bà T. nghĩ bụng: « Sướng mẹ còn cứ vờ mãi! ». Bà úy-lạo:

— Khó đến đâu mà cụ Lang Thọ nhà tôi đề công suy-nghĩ

nghe cứu, tôi chắc cũng phải xong...

Bà bắt thằng xe theo ngay cụ Lang về lấy thuốc. . .

Thằng xe đi khỏi, cụ Lang ngồi một mình, khoan khoái. Cụ lấy làm kiêu về sự đã không để một điều kiện gì chỉ phối lương-tâm :

— Cứ nong dăm thang thuốc này, thì Hoa-Đà có tái sinh họa may mới

Thì ra cụ cho thuốc dưỡng thai. Ở cụ, lòng kính trọng danh-dự của nghề to tát đến nỗi cụ phải tìm cách ngăn cản sự thành công của các bậc đồng nghiệp trong cái việc trái nhân-đạo này, e họ sẽ bị mù quáng bởi kim-tiền danh vọng mà dúng tay vào !

Tối qua cụ bà bảo với cụ :

— Nay, ông thử xem xem con Bích nó làm sao. Tôi cứ thấy nó ngủ rạ ngủ rất suốt ngày, mà người thì lừ-ừ như bị ma làm...

Cụ Lang nảy bần người, một ý nghĩ ghê sợ vụt chạy qua đầu óc cụ :

— Sao, bà bảo sao ?



Cụ bà phải nhắc lần thứ hai cụ Lang mới tin mình không nghe nhầm. Cụ quát :

— Gọi nó lên đây xem nào...

Vừa là phận gái, lại vừa là con một nên Bích được hai cụ chiều chuộng lắm. Nàng thôi học năm 16 tuổi, nghĩa là cách đây ba năm, để ở nhà học việc nội trợ tề gia.

— Con gái học làm gì nhiều. Cụ bà bảo thế, cụ ông đồng ý.

Nhờ công giáo huấn ngời ngời của hai thân, Bích tuy ít tuổi, nhưng đã tỏ ra người nội trợ thành-thạo, người con gái dịu dàng. Không thiếu gì người trong tỉnh si-sảo khen ngợi. Nàng có một đặc tính là rất thích đọc tiểu thuyết bất kỳ loại nào. Nàng ưa mơ màng, có lẽ cũng bởi ảnh hưởng của sự ham mê ấy.

Cụ Lang hỏi Bích với giọng nhẹ nhàng cương ép :

— Con có bệnh gì, con nói thật thà để nghe.

— Thưa thầy, con có sao đâu ạ.

— Không sao ! Bà Lang nói. Không sao mà lại cứ uể oải như kẻ mất hồn. Bà đâu rằm đây. Đã thế, sáng ngày còn «nhét» đến mấy chục quả mơ xanh ! Khéo không lại...

Bà im bặt. Một tư tưởng, y hệt của cụ ông, như một tia lửa đột xuyên qua cái tâm trạng chất phác.

Cụ ông lờm cụ bà, ý bảo đừng nên hỏi quá đột ngột như vậy. Rồi cụ ôn tồn dỗ :

— Con làm sao, con cứ nói cho thầy dễ đỡ thắc mắc. Con tính bệnh gì mà thầy chẳng chữa được !

Bích biết không thể dấu diếm mãi được. Nàng quỳ sụp xuống đất, gục đầu vào thành ghế, khóc nức nở. Nàng đành thú thật : Nàng trót quá yêu một cậu trai và cậu ta đã phụ bạc, để nàng hiện phải mang cái kết quả khốc hại của cuộc tình duyên lầm-lỡ.

Cụ Bà găm lên :

— Thế là mày giết bố mẹ mày đấy con ạ !. Rồi cụ úp mặt vào lòng khóc lên rung rúc như người vừa gặp cái tang đau-dớn.

Cụ ông điềm tĩnh hơn. Cụ biết việc đã xảy ra có kén than

Trở lại đồng quê

(gửi K. N.)

Hôm nay về trại, gió hiu hiu.

Nhìn lớp mây qua nhuộm máu chiều.

Nhớ lại lược xưa màu đỏ thắm.

Cài trong tóc lụa sỡ liu-liu.

Nhớ lại năm xưa còn ở quê,

Chiều, bên đường cô đợi trâu về.

Em nhìn chim vút lên trời thắm,

Anh lắng điệu than trong tiếng tre.

Năm năm vội vã thoáng đi nhanh,

Em nhãng quên quê, luyện thị-thành.

Lược đỏ không còn trên tóc búi,

Cỏ đường chẳng vương gót xinh xinh.

Em biếng về quê, cây nhớ-nhung,

Lúa đồng rướn ngọn đứng như mong.

Đất đường nhớ tiếc bàn chân ngọc.

Cỏ rạc ven bờ mãi ngóng trông.

Lòng rối như là cỏ rối bong,

Tương tư ! Trại vắng rộng hơn đồng.

Em ơi ! Vui thú phồn hoa mãi !

Có biết đồng quê đang nhớ mong ?

Bàng bá Lân

cũng vô ích, mà rầy-vò con gái lại càng vô ích hơn. Cụ thân-nhiên bảo Bích :

— Sao con đại dột thế ?

Bích thấy cha không nổi mắng trách, cảm động :

— Con hối hận lắm, thầy dễ tha tội cho con.

— Thôi được, con đi vào mà đi ngủ..

Bích vào rồi, cụ bà mới ngừng đầu lên :

— Chỉ tại ông ! Chiều nó lắm vào.

— Hừ, ra bây giờ «con hư tại bố» à ?

Thấy không thể chối cãi lỗi vào ông được, cụ bà lại ôn tồn :

— Thế ông bảo làm thế nào bây giờ ?

— Làm thế nào, Con đại thì cái mang chứ còn làm thế nào ! !. Nói thế, nhưng thực ra lòng cụ ông rối nát như tơ vò. Bà tiếp

— Vậy mình đối với thiên-hạ còn mặt mũi nào ! Hay là... hay là... Vốn rở tính cụ ông, bà ngập ngừng...

— Hay là cái gì ?

— Hay ông cho nó một liều thuốc...

Ghê gớm chưa ! Cụ Lang nhớ ngay đến việc con gái bà T. Cái năng lực cương quyết mà cụ đem ra đối phó với sức hút mãnh liệt của kim tiền, của danh vọng, liệu vào trường hợp khắt khe này, cụ có đem ra ứng dụng được không ! Sự liên tưởng nhắc cụ nhớ tới câu nói của bà T. «Cửa văn danh giá cho một nhà, một họ mà gọi là thất đức à !» Cụ thừa hiểu việc vô nhân đạo thì dẫu mục đích có tốt đẹp đến thế nào cũng vẫn là vô nhân đạo. Cụ cản trở một ý định tàn nhẫn của bà T. nhưng với cụ ngày nay với chính cụ, cụ sẽ xử trí ra sao ?

Một đảng là lương tâm, một đảng là thanh danh. Hai quan niệm ấy, cụ cân nhắc suốt một đêm dằng dặc mà vẫn thiếu can đảm để thiên hân về một bên nào. Kề ra, cụ có thể tặc lưỡi cho con gái uống một bài

(Xem tiếp trang 9)



ĐÁNH BÀI GIỜ

PHÓNG - SƯ

của

CÔ TRINH



(Tiếp theo)

Thằng hầu nước lại tiếp:

— Lại còn lối lấy « đầu gà » thì thần tình lắm!

— Nghĩa là tự mình muốn đầu gà?

— Đích thị.

— Có thể thế được nữa? Tao tưởng ván nào hòa, cứ ai bốc hết thì được đầu gà!

— Máy tưởng thế máy lắm! Trước tao cũng tưởng thế, tao cũng lắm nết! Và tất cả những đứa tôi tớ ngờ nghệch như bọn mình đều lắm nết. Các cụ lớn có « phép » lấy « đầu gà » để chuyển đơn thành đỏ một cách « thú vị » lắm. Hãy lắng tai nghe rồi ngày sau có đi việc làng, có lên chức cụ và có đánh tổ tôm thì y kế mà dùng.

— Nghe cho biết, chứ tao chả dám học. Cờ gian bạc lận, trời nào chứng!

— Ôi! Thằng này đạo đức! Thế mấy cụ lớn đánh bài gian sao trời vẫn cho ở nhà này, vẫn đi xe « tô-bin » (auto) và mấy thằng thực thà như mày vẫn làm đầy tớ, gọi dạ bảo vâng suốt đời!

— Thôi mày đừng mĩa tào. Mày kể chuyện cho tao nghe còn hơn. Mày thấy cụ lớn nào hóa phép lấy đầu gà!

— Cụ lớn Tham chứ còn ai!... Chả hai hội cụ « trắng chân » cứ móc ví đem tiền « gà » cũng mỗi tay.

— Thăm vào đâu! Tao thấy cụ Tham mỗi lần giờ ví toàn giấy trăm cả!

— Đánh vậy, song đến bạc vạn mà thua nhiều thì cũng sót chớ.

Không ừ, cụ nóng ruột, ván bài ấy cụ nạt đòi *nhị vạn*; đòi *nhị sách* một quân ngũ sách, một quân bát vạn và một quân tứ vạn không dính giáng vào đâu. Đợi đánh được ba quân ấy đi mà chờ *nhị, bát* vẫn thì còn gì là bài. Không biết cụ nghĩ sao, cụ liền túm ba quân *tứ vạn, bát vạn* và *ngũ sách* úp xuống chiếu như người úp khăn. Tao cứ tưởng cụ để xuống đấy để cụ đánh dần. Bất ngờ được một vòng, lên ngay *bát vạn*. Cụ diềm nhiên hạ ừ rồi xướng: *xuông*.

— Còn cái *khàn* gì úp kia? Cả làng nhao nhao chỉ vào ba quân cụ Tham úp dưới chiếu! Khé *khàn* rồi.

Cụ Tham làm ra mặt hết hoảng rồi sóa ngay bài, vừa cười vừa bảo:

— Thế là mất ăn tiền! Đen quá! Không ừ, lú-lấp

cả ruột gan!

Ừ mất ăn tiền, được đầu gà! Đò máy coi có tài tình không? Ván sau cụ ừ liền, và hội ấy cụ thu về cũng kha khá!

— Thế các cụ kia sao không lật ba quân lên thì có phải gian ngay rõ rệt không?

— Máy ngu lắm, cái tâm lý của bọn tổ tôm là khi thấy một kẻ nào ừ không ăn tiền thì mừng, còn nghĩ đầu đến giờ cái *khàn* khe lên để coi!

Thằng chia bài nghe xong nhún vai rút đầu:

— Thế thì từ nay tao khinh thường bọn ấy. Họ hơn gì chúng mình!

— À thằng này hồn! Để tao mách các cụ lớn! Các cụ lớn lại không hơn bọn mình à! Hơn cái *ôtô*! Hơn cái áo đẹp! Hơn cái nhẫn kim cương! Và nhất là hơn mình vì đã phát lương cho mình, có nhà cho mình ở, có cơm cho mình ăn, mày nghe chưa?

Lột sàng xuống nia

Xin giới thiệu với độc giả bà Phan Đ. ở phố P, tỉnh Hanoi. Bà này hơn một năm nay đã làm 5 cái nhà gạch, và tậu rất nhiều ruộng ở nhà quê. Những người biết bà bàn tán: « Chồng tháng làm 50\$00 lương, làm gì mà chóng giàu thế! »

— Người ta tần tiện! Kiến tha lâu đầy tổ chứ gì!

— Nếu đầy thì mười mấy năm nay sao không đầy! Năm kia, năm ngoái còn nợ như tổ đĩa, ai lạ! Chính họ buồn thuốc phiện lậu.

Toàn những lời phỏng đoán láo!

Bà giàu vì quân bài, và nhất là vì đã gặp một thần tài, thần này không phải là vị thần mà bọn khách trố vẫn thờ ở số cửa. Bà gặp tài thần ở trên bãi Nghĩa-dũng, một vị thần bằng xương bằng thịt. Hồi ấy

cách đây ba năm, quan đốc lý Virgitti cho mở hội chợ ở Nghĩa-dũng và cho phép công khai đánh bạc trong mấy hôm hội. Dân Hà-thành không có mặt nào là không ghé qua bàn bạc, từ các cụ lớn bệ vệ, đến các cô tiểu thư khép nép, từ thằng đàn ông bợm tử đến chị dân quê thật thà. Trong số ấy có nhiên có cả bà Phan Đ. Cũng như các bà khác, bà đốt phăng cả số tiền lương của chồng trên một bàn phán thân (me) trong 20 phút. Cái nghề cờ bạc thua cay thì vay cào vay cẩu, bà ai cũng vay, quen hay không, mặc.

Bà thấy một chàng đứng cạnh được luôn, bà liền hỏi vay ngũ « nguyên »! Hắn nhìn bà rồi đưa tiền! Bà chừa, hắn cho vay nữa. Bà nhận. Trong bụng bà nghĩ:

— Thằng này tán tỉnh mình đây! Có gọi đến đời xuống lỗ, con ạ!

Nhưng trong thâm tâm bà cũng thỉnh thích! Bà cho là mình còn đóm đáng, vẫn có kẻ mê tới vì nhan sắc mình!

Bà đợi một cái nhìn tình tứ, một lời nói nửa nạc nửa mỡ!

Bà vay chàng đã đến ba chục, chàng cứ diềm nhiên đưa không nói một lời.

Bà ngạc nhiên hỏi lại:

— Ông đưa thế này, rồi biết tôi ở đâu mà đòi?

Chàng chỉ cười không nói gì. Bà lo-lo không hiểu hắn là hạng người nào mà lại dễ giải riêng với bà thế.

Bỗng hắn sẽ ghé vào tai nói nhỏ:

— Thôi bà ở lại... sớm mai tôi sẽ tới hầu bà.

— Ông biết chỗ tôi ở?

— Có, bà là bà Phan Đ. ở phố P.

Bà giật mình không hiểu sao hắn lại biết bà.

Bà chưa kịp nói gì thì hắn đã chào bà rồi lẩn đầu mất.

(Còn nữa)

hãy ngồi sớm lên du' luân

(Tiếp theo trang 7)

thuốc được đấy! Nó sẽ làm cho con gái yêu của cụ đỡ khổ, đỡ lo, sẽ làm cho thanh danh nhà cụ, từ xưa không như bạn, được trọn vẹn trước miệng thế nhân. Mỗi khi cụ ra phố, người ta sẽ không si sào, chỉ chỗ:

— Ông cụ thế kia sao lại để được đưa con đến đời mặt kiếp?

Trước khi đi ngủ, cụ bà ân cần dặn cụ: « Ông làm thế nào cho tôi không dám vào mặt đi đầu nữa thì làm! »...

Bao nhiêu nỗi băn khoăn, chỉ một bài thuốc là có thể làm tan đã được hết. Cụ còn nghi ngại gì! Trước kia cụ khinh miệt bà T. bao nhiêu cụ lại thấy tự thẹn bấy nhiêu:

— Hay là ta liều một chuyến!

Ồ, nhưng mà không được, cụ sẽ hối hận suốt đời. Cụ cho rằng liều thuốc cứu vãn danh giá gia đình ấy sẽ đập đổ tất cả sự nghiệp vĩ đại trong mấy chục năm trời. Cái chí hướng giúp ích nhân-quần còn đáng kể sao được! Lương tâm của cụ sẽ bị tổn thương nhiều lắm. Thà đau khổ, đau khổ cho đến chết, còn hơn là làm việc trái với nhân đạo. Cụ lấy quyền gì mà dám đem tài lực bóp chết một nhân mạng chưa ra ngoài ánh sáng? Cụ có cảm giác rằng một cái gì thiêng

liêng cao cả đương áp ủ mái tóc hoa râm; phạm tới nó, tức là đem thi hành một thủ đoạn hết sức hèn mạt, hết sức bất công và trái với lòng trời.

Vậy thì... Vậy thì...

Nhọc quá, cụ thiếp đi trong ám ảnh chưa cay. Khi cụ bừng mắt, đã thấy cụ bà ngồi ủ rũ trên tấm ghế ngựa, cô con gái gục đầu vào lòng mẹ, khóc tí tỉ. Bức tranh ấy không đẹp để gì nhưng nào nung lắm và gợi cảm rất nhiều...

Cụ vùng trở dậy, mặc quần áo, đi thẳng ra hiệu bào chế, cân mấy vị mà không bao giờ cụ chưa trong nhà. Lúc quay về, cụ thấy người hình như nhẹ nhõm, cụ tưởng chừng vừa trút bỏ những hạt mầu xấu bản trong mình:

— Thôi thế cho êm thắm, mình đỡ phiền muộn mà con gái nó cũng khỏi mang hận một đời...

— Lạy cụ ạ!

Cụ quay lại. Một người ăn mặc rách rưới kính cần vái chào:

— Thưa cụ, nhờ thuốc cụ cho, má con khỏi đến 1 tuần nay rồi. Chúng con vẫn định hôm nào má con khỏe hẳn, sẽ đến tạ tấm lòng phúc đức của cụ...

Cụ lang chột nhớ đó là người nghèo khó mà hôm nọ cụ cho không mấy thang thuốc đem về chữa mẹ ốm. Cụ đáp lại bằng mấy tiếng cộc lốc rồi lại rào bước quay đi. Cụ nhủ thầm:

— Phúc đức! Vậy mà sắp giết người đấy!

Ý nghĩ giết người khiến cụ nóng ran. Trong thân thể cụ, hồ như có một sức gì mạnh mẽ lắm chỉ muốn phá tan da thịt cụ để thoát ra. Cụ thấy vắng vắng bên tai:

— Giết người, Lang Thọ sắp giết người!

Rồi tai cụ ù ù, đầu cụ choáng váng. Phải, cụ mà lại phạm tội giết à? Không được. Tuy việc cụ làm, không ai biết! Chính thế. Khi người ta phạm tội, thì cứ gì phải dư luận đem ra bàn tán, mới là phạm tội? Dư luận, luật pháp không trừng trị, nhưng sẽ có cái gì vô hình vô ảnh nó khiến mình đau khổ trọn đời...

— Ô, mà sao ta cứ để ý đến dư luận. Dư luận sao chính đáng bằng lương tâm?...

Cụ như điên, như dại, chạy thẳng đến một cái cống lằng lằng nước chảy, cụ cầm lấy một cục đất, cụ đứng nhìn dòng nước cuốn theo cả một bó gương dao dùng vào việc tàn sát.

Cụ thấy dễ thở, nhẹ nhàng gấp mấy lúc cân xong vài vị thuốc hiện đương biệt tằm dưới đáy nước. Trong óc cụ lờ lờ một ánh hào quang, luồng hào quang vinh dự.

Về đến nhà, cụ thấy vợ và con còn ngồi nguyên chỗ cũ. Cụ âu yếm bảo:

— Mẹ con mày chẳng việc gì mà lo sợ. Ta sẽ ngồi sớm lên dư luận. Ta sẽ coi đứa hài nhi sắp ra đời kia như cháu ta vậy. NGỌC HOÀN

Gia Chánh

Mứt lê

250 grs lê
150 grs đường
1 quả vanille

Lê gọt vỏ bỏ lõi, lấy kim châm qua và bỏ luộc với 1 xu phen chua. Sôi vài dạo, vớt ra rửa nước lã. Luộc lại 2 lần nữa — Đổ ra rổ cho ráo nước

Nước đường thẳng vừa sôi, bỏ lê vào rimmer — Đường cạn là được.

Cách khác: Luộc lê cho dừ, tán ra bột hãy ngào với đường — Mứt bột này ăn với bánh tây, bánh ngọt.

Lê nấu rượu

500 gr lê
300 gr đường
1 cốc vang đỏ
1 thìa nhỏ quế tán
1 cái đinh hương
1 thìa lớn rum

Lê để nguyên quả, giữ cả cuống, chỉ gọt vỏ. Bỏ lê vào soong, nấu với đường, rượu vang, rượu rum, đinh hương, quế. Đun trong 30 phút. Xếp lê vào liễn, cuống lên trên, hãy tưới nước nấu ấy lên lê.

ĐÃ CÓ BẢN

TUỔI XANH

của Bác-sĩ Lê-hữu-Mỹ, trưởng thụ Bội-Tinh tại Y-Khoa, Đại Học Đường Paris, nguyên phụ giáo tại trường Cao Đẳng Y-Khoa Đông Dương Tựa của các bác-sĩ Galliard và Daléas. Hiệu-trưởng và giáo sư thực-sỹ tại trường Cao-đẳng Y-học, và Bào-chế Đông-dương.

TUỔI XANH là một cuốn sách khoa-học nói về việc chăn nuôi trẻ con từ lúc mới lọt lòng cho tới khi khôn lớn. — Giấy cách cho ăn, uống, tắm rửa, may mặc. — Giấy cách phòng ngừa bệnh tật. — Chỉ dẫn thuốc thang những khi đau yếu. Không cứ giàu nghèo, ai cũng theo được.

TUỔI XANH sẽ trừ tiệt hết nạn « Đa sinh thiếu dưỡng ». Muốn dễ nuôi con, muốn có những đàn trẻ xinh tươi như con Tây, con Nhật Bản. Muốn cải tạo giống nòi, cần phải đọc

TUỔI XANH

200 trang. In đẹp. Giá 1\$00

EDITION

Lê - Cường - Hanoi

Ở xa gửi C/R 1\$35. Giá tiền trước bằng mandat hoặc tem 1p20

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-đạm)

Tel: 1390

(Tiếp theo trang 2)

liêng, không làm, báo cho tôi biết rằng mẹ con bà thế nào chóng chầy cũng xum họp, nên tôi mới chẳng quản bận bịu, cầm bút viết hầu bà.

Bà phải sống để nuôi đứa con đang hoài thai

Bà giết bà và nó thì « tội xưa giờ đã chữa xong, tội này lại để đền bù kiếp sau ». Chẳng nói đến tình nhân loại nữa, giọt máu không muốn mà có này sẽ là một mảnh sầu đằm. Bà, một người sắp chết đuối bà níu lấy để vượt biển trầm luân. Trong bãi sa mạc người, bà và nó là hai cái cỏ độc, hai cái tuyệt vọng, định mệnh đã gán chặt vào nhau. Bà và nó là hai cái bắt hủi, hai cái ruộng rẫy, hai cái đoạn tuyệt, phải nương vào nhau, phải níu vào nhau mới có cơ sống được, nó sẽ quý bà vô ngần, nó sẽ thương bà vô kể. Bà đã giết đời bà cho kẻ khác mà bị cự tuyệt, bà đủ tài liệu để đúc cho nó một tấm lòng hi sinh ngất ngàn tấm, lòng hy sinh ấy đưa nó đến bực nào, chưa lường được, chúng tôi tin tưởng ở nó. Bà cũng tin tưởng ở nó. Không phải đứa con lạc, đứa con vô tình đã giết bà, không phải chồng bà, một người vô tâm hay « ý đã bắt hủi bà, không phải ha người ấy là lẽ sống của bà đâu. Lẽ sống của bà bây giờ là nó, là đứa con bà định bắt hủi. Xưa, Thị-Kính nuôi con của Thị-Mầu mà giải được tiền oan, tòa sen hóa phật. Huống chi nó lại là máu của bà. Cứu người tức là cứu mình, bà ạ. Bà phải sống để một ngày kia cùng ông xum họp. Vì chồng, vì con, bao lần bà đã trạm trấn với thần chết. Vì chồng, vì con, cái định mệnh vô cùng thảm khốc đã bóp chết đời bà. Chắc ông thừa hiểu, nhưng vì tự ái, vì dư luận, ông chưa có can đảm nhận bà. Trong tâm khảm, nếu ông còn có chút thiên lương, hẳn ông phải thương bà vô ngần và thương vô ngần cho cả đời ông nữa. Bà cứ thu tàn lực lại để sống, để phấn đấu, để tìm con. Nhưng, « liễu yếu đào tơ » « tay không chưa để làm vành ấm no », vì ông, bà đến nỗi này

Kết quả cuộc thi Tâm-Lý

thì theo luân-lý, theo luật pháp, ông phải trợ cấp bà. Bà rất có quyền nhận, nhưng, nếu bà có nghề nghiệp hay chút vốn riêng, nên khước đi là hơn. Ông đã không được rộng lượng, bà phải xử rất rộng lượng để cho ông yên lòng bụng bà. Một ngày kia với năm qua, đau đớn, hẳn học buổi đầu đã dịu, lẽ phải, thì tiền lương đã về lòng ông, thì ông sẽ xin lỗi bà và kiêu khoản cùng bà xum họp. Đến lúc này, hai người nên đổi duyên cầm sắt ra duyên cầm kỳ như Tíu Kiều, Kim Trọng thì hơn. Nếu cái ngày tốt đẹp như mộng đó không đến thì sao, bà hỏi? Thưa bà, yêu là thương, yêu là tha thứ (Hugo). Bà không có mấy may tội lỗi, trái lại, bà chỉ là nạn nhân của sự hy sinh, bà chỉ là một Andromaque đời nay vậy. Chữ trinh kia cũng có ba bảy đường, có khi biến có khi thường, ông là người có học, bà ông chẳng hiểu sao? Nếu không thế, thưa bà, tức là ông trước sau chẳng bao giờ yêu bà cả, hay yêu một cách hẹp hòi ích kỷ, sao gọi là yêu? Nếu không thế, thưa bà, tức là ông đuổi mù trước tấm lòng hy sinh phi thường của bà. Thì, mạn phép bà, « cái con người ấy ai cầu làm chi », dịp này ông chẳng phụ bà, thì dịp khác ông cũng phụ bà. Nếu trong biển trần mênh mông, biết đâu chẳng có một linh hồn cũng đau khổ như bà, hi sinh cho vợ mà bị ruộng bỏ chẳng hạn. Linh hồn đó sẽ hiểu bà, sẽ thương bà, sẽ quý bà và muốn chấp lại cái đời gãy nát của bà. Cái linh hồn đó sẽ bay trên cả dư luận, trên cả thành kiến, tấm linh hồn bằng tuyết thiết thạch đó thực

là cái hoa thơm, cái tinh hoa của loài người. Lúc đó, theo luật thiên lương, bà rất có quyền gây lại hạnh phúc đời bà. Tạo hóa đã sinh ra con tâm khao khát yêu thương, ta trái được lẽ thiên nhiên sao? Nếu yêu thương là có tội, thì trời sinh ra con tâm làm gì! « Nói chi kết tóc xe tơ, đã buồn cả ruột lại dơ cả đời » bà sẽ bảo thế! Vâng, thưa bà, tôi cũng hơi nghiêng về ý kiến bà. Chị em chúng ta chỉ có thể yêu được một lần thôi. Ôi! Con tâm đã chết rồi, rung động làm sao được nữa. Vâng, bà vẫn sống, nhưng sống mà là chết. Bà chết cho hạnh phúc riêng bà, nhưng bà sống cho người khác. Bà sống cho con bà, cho gia đình nhà bà, và nhất là cho ĐAU KHỔ. Có đau mới rít được đau, có khổ mới chữa được khổ, có oan mới giải được oan. Bà sẽ làm mẹ những cô nhi, bà sẽ làm chồng những quả phụ, và đối với chúng tôi, bà sẽ là chị THU-LINH thứ hai nữa. Khi trên trái đất còn có kẻ đau khổ, thì ta chờ với chân đời, ta phải sống để an ủi họ » (Rousseau) « Trong ba nghìn thế giới, còn có một chúng sinh đau khổ, thì ta chưa thể siêu thăng nát bàn được » (Phật tử Như Lai) tôi xin lấy hai câu châm ngôn đó tặng bà. Thưa bà « Đã mang lấy nghiệp vào thân, cũng đừng trách lẫn đời gần gũi xa, Thiệm căn ở tại lòng ta » tôi xin lấy câu kết truyện Kiều mà kết thúc bức thư với vâng, ngàn người này. Kính chào bà.

Một người đau khổ đã giác ngộ
THÚY-PHƯƠNG

các bà lịch-sự
đều mang vi-lây

CANH-CHUNG

12 Boulevard Gialong
HANOI

Động một chút
là chị mới mệt, bần thần,
Nếu mỗi tuần chị uống 1 hwan
Củ Long
thì đâu có
như thế

1 VIÊN
CỦ LONG HUAN
BẰNG 10 THANG THUỐC BÔ.



Tổng phát hành Bắc-Kỳ
Lêo, Bắc Trung-Kỳ

Établissements

VAN - HÓA

8, Hàng-Ngang, Hanoi

Có bán thuốc Van-Bảo
danh tiếng chữa bệnh
liệt-đương. Dùng 1 hộp
đầu sẽ thấy sống dậy
tâm tình xuân ở những
người bất lực. Thứ
cho đàn ông, đàn bà
khác nhau

CHUYÊN RIÊNG

(Tiếp theo)

bản bực tức và đâm ra rẻ rúng cô, khinh cô là không có nhân cách, không có lòng tự trọng. Mà thật vậy cô mất hết cả nhân cách, cô sẽ đón hèn nếu cô đeo đuổi hắn. Một kẻ đàn ông không yêu mình, mà mình cứ đeo đuổi đó là một sự mà người đàn bà biết tự ái lấy làm nhục nhã. Mà nếu vì mình cũng yêu người đàn ông đó mình chịu sự nhục nhã ấy cho cam. Đàng này cô đã nói, cô đã mất hết cả cảm tình với hắn, cô đeo đuổi chỉ cốt giữ sĩ diện với người ngoài thể thì thật cô đại khờ quá: hy sinh cả cái hạnh phúc một đời mình cho một cái sĩ diện không đâu! Giờ cô không nên nghĩ đến sự lấy sĩ diện với hắn. Hắn đã không ưng cô, đã bảo cô về nhà thì cô nên về để tỏ cho hắn biết rằng cô cũng có lòng tự trọng lắm. Khi người ta đã không yêu cô,

cô chẳng nên chiếm công lấy tình yêu ấy. Và như tôi đã nói chiếm công cũng chẳng được, mặc dầu có sự phù tá của hai bên cha mẹ: tôi đã biết một cặp vợ chồng chê nhau, bỏ mẹ rồi vào một buồng với nhau, mà họ vẫn lãnh đạm với nhau như thường. Cái thời gian bốn tháng hắn ở nhà chưa chắc đã đủ thì giờ cho cô tới được mục đích. Mà rồi biết đâu sự thân cận lại làm cho cô thiệt mất cả sự trinh tiết nữa. Rồi rút cục hắn vẫn không yêu cô. Hoặc giả bắt buộc phải ăn đời ở kiếp với cô, hắn vẫn lấy làm ảm ức và khiến hắn không thể nào làm cho cô có hạnh phúc được. Chả bằng bây giờ thân còn nguyên vẹn, cô sỏ bỏ ngay cuộc nhân duyên về nhà sống lại đời con gái, chờ đợi một người đàn ông khác tình đời hơn, biết được cái giá trị của cô, thực lòng âu yếm cô có hơn không?

THU LINH

Thư Tín

Đã nhận được mandat của quý vị dưới đây vậy xin cảm tạ.

Ông Võ-dinh-Dần (Chợ-Lớn) ông Nguyễn-Quang (Tuy-Hòa) cô Nguyễn-thị-Trâm (Thái-Nguyên) ông Nguyễn-văn-Sanh (Phong-Thanh) cô Thu-Thủy (Cần-Thơ) cô Phương-Liêm (Hà-Tĩnh) ông La-quang-Hỷ (Lao-Kay) bà Trần-thị-Thân (Hà-Đông) bà Cam-bá-Bảo (Bái-Thượng) Kiosque Thanh Tao và cô Tố-Mai (Vinh) ông Lê-văn-Giần (Thủ-đầu-một) ông

Trịnh-văn-Hào (Saigon) bà Vũ-dinh-Phong (Đáp-Cầu)

Ông Nguyễn-Quang (Tuy-Hòa) thư ông gửi trước trong có ba hào timbres chúng tôi không nhận được.

Chị Anh-Thơ. — Có việc cần muốn gặp chị ở Tòa soạn.

Ông Yên-Son (Vinh). — chưa nhận được hai chiếc mandat ấy.

Ông Liên Socony (Saigon). — Bức thư đó chưa đăng trên báo Dân-Bà bao giờ.

Bà Tri-Châu (Thường xuân) — Đã gửi Tuổi xanh.

Cô Thiếu-Hương (Thanh-hóa) Đã gửi Tuổi xanh

Giới thiệu sách báo

Chúng tôi nhận được:

1) Tuổi Xanh sách giấy nuôi con của Bác sĩ Lê hữu Mỹ, nhà Lê Cường xuất-bản giá 1\$00. Thật là một cuốn sách rất có ích cho bạn gái chúng ta. Gia-đình nào cũng nên có một cuốn.

2) Nhà sang láng giềng của ông Vũ-ngọc-Phan nhà Minh-Phương xuất bản giá 0\$40. Những ai muốn hiểu tình thế Đông-Dương trong lúc này, nên đọc.

Giấc bên Ngõ

(Tiếp theo trang nhất)

Khoan trách em ơ? Sau này em có chồng em cũng sẽ biết tình anh em tuy nặng nhưng không thân bằng tình vợ chồng. Đó là một lẽ tự nhiên. Tạo hoá muốn thế. Và lại, tự dưng đến ở một gia đình xa lạ, chị dâu em chỉ còn biết soán suýt lấy chồng cho khỏi bỏ ngõ. Em không nên đợi chị dâu em tỏ tình thân mật trước. Tự em, em phải làm thân trước với chị em, làm cho chị em quen thuộc với cái không khí của gia đình em, em hết lòng chỉ dẫn cho chị em những thói quen của gia đình em, tính nết của thầy mẹ em. Công việc ấy em nên làm một cách vô cùng ý-nhi, đừng lên mặt «giấy bảo» khiến chị em phải phật lòng tự ái. Em muốn chị dâu em nể em, nhưng trước hết, em cũng phải kính chị dâu em đã. Tôi dùng chữ « kính » em đừng cho là quá đáng. Người chị dâu ấy thay em mà chiều chuộng săn sóc anh em, thầy mẹ em; người chị dâu ấy giữ cái việc nối giòng giới cho gia đình em, giữ cái trách nhiệm bảo vệ thanh danh cho gia đình em, người ấy không đáng cho em kính nể hay sao? Khi đã có lòng kính nể, tức khắc những sự khích bác nhỏ nhen cũng tiêu tan hết.

Em đừng bắt chước những người con gái hẹp hòi và lắm điều, tìm sâu vạch rẻ để bắt nạt chị dâu, nói xấu chị

dâu. Có điều gì chị dâu không phải nên ôn tồn giảng giải với chị dâu, đừng nói bóng mòi gió, thành con người nhỏ nhen. Chị dâu làm vụng có hư hỏng cái gì, em chớ nên kể vạch với mẹ, hãy hết lòng che chở cho chị dâu. Người chị dâu sẽ cảm lòng em biết bao nhiêu. Và anh em càng quý mến em hơn. Sau cùng em nên tin cái luật nhân quả một chút. Nếu bây giờ đối với chị dâu em, em muốn làm giấc bên Ngõ, tôi e sau này đi lấy chồng em sẽ gặp giấc bên Ngõ ở nhà chồng em.

Em nên ăn ở với chị dâu sao cho lúc em đi lấy chồng chị dâu em không thờ dài khoan khoái:

— Thế là hết nạn bà có!

THU-LINH

Certificat của 25 bà đồng có bằng tốt nghiệp ở hanoi, haiphong ký

Chúng tôi công nhận thư « RUỘU CHỒI HOA KỲ » đăng đề soạn cho các bà khi sinh nở cực kỳ hay, xưa nay chưa từng có thứ dầu thứ thuốc nào sánh kịp, lại công nhận thứ PHÂN SƠ RÔM « CON GÀ » khi tắm xong, chấm vừa trắng mát lại rôm khỏi ngứa lại thơm nhiều.

Chúng tôi kính nghiệm là tốt nên ký dưới đây để các bà khi cần sẵn dùng thử mới biết kiến hiệu thực

16 BÀ Ở HANOI

Bà Lê-thị-Tiểu, bà Trần-thị-Hòa, bà Nguyễn-thị-Quý, bà Nguyễn-thị-Đoan, bà Nguyễn-thị-Hồi, bà Đinh-thị-Biến, bà Nguyễn-thị-Tinh, bà Đỗ-thị-Tuyết, bà Lê-thị-Tung, bà Nguyễn-thị-Tiếp, bà Đào-thị-Lâm, bà Nguyễn-thị-Hồng, bà Phạm-thị-Minh, bà Vũ-thị-Hiền, bà Trần-thị-Nham, bà Lương-thị-Khang.

9 BÀ Ở HAIPHONG

Bà Joséphine, bà Nguyễn-thị-Phương, bà Lê-thị-Ngân, bà Louise Tân, bà Phạm-thị-Lan, bà Lâm-Huân, bà Nguyễn-thị-Thuyết, bà Vũ-thị-Oai, bà Nguyễn-thị-Thưa

Một nhà chuyên - môn
đóng giày phụ nữ. Đã
nổi tiếng khắp ba kỳ...

Mùa nực này đã có rất
nhiều kiểu Sandale mới
để Các Bà, Các Cô lựa
chọn. Xin mời lại nhà:

QUÊ HIÊN

36, PHỐ HÀNG-BỒ, 36

HANOI

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

**XỔ XỔ
ĐÔNG - DƯƠNG**

1\$00 MỘT SỐ

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG



Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

CHỈ CÓ PHƯƠNG THUỐC bí truyền này mới trị dạng Ho Lao

Phương thuốc chữa tuyệt bệnh ho lao, ho ra máu của cụ **TRỊNH HẢI LONG** (nội tổ ông đốc học **Hào**) là một phương thuốc bí truyền mà sự công hiệu rất lạ lùng chưa từng thấy. Vì từ ngày ông đốc học **Hào** đem ra giúp đời thì đã cả muôn người mắc bệnh ho lao, ho ra máu, ho đàm bệnh thường hành nóng lạnh, bệnh nặng hay lâu năm cũng đều nhờ thuốc này mà lành mạnh. Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ;

M. Trịnh-văn-Hào

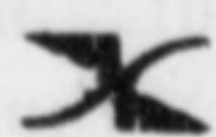
Directeur Ecole Villa

N° 110 Rue Vassoigne

Tân-Định

Saigon

Ai tìm được THUỐC HO LAO



Cách này 100 năm cụ **Trịnh-hải Long** một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc học **Trịnh-văn-Hào** đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh như sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải ông nhận rằng đó là một phương thuốc bí truyền đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu đều nặng nhẹ dùng qua cũng lành mạnh. Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

Trịnh-văn-Hào Directeur Ecole

Villa N° 110 Rue Vassoigne

Tân-Định Saigon

- Ai dùng bích-loong cốt sắt mà không biết sự nặng của những sắt tròn.
- Ai làm nhà mà không biết sự nặng của tôn (tôle), sắt cạnh khế (cornière) giằng thép, bù-loong, v. v...
- Ai làm đốc-công, làm thợ mà thường bị lúng túng bởi những công việc ở nhà máy, nên mua ngay quyển

KỸ NGHỆ CẨM-NANG

do Kỹ-Nghệ Tùng Thư xuất bản để làm bùa hộ thân

Mỗi quyển giá 0\$40 — Cước phí : 0\$14

Thư và Mandat :

ÔNG NGUYỄN-HỮU-THĂNG

Trường Kỹ-Nghệ — Hanoi

Tháng tư đông đổ

nấu chè,

Ăn tết Đoàn-ngộ trở về

tháng năm

Có lẽ trong 2 tháng

này là dễ mắc bệnh

đau bụng đi rửa hơn

hết. Ta nên dùng :



TÈ-CHÚNG-THỦY ĐẠI-QUANG

là một thứ thuốc chữa bệnh đau bụng đi rửa rất hay ; chứng bệnh thiên thời dịch tả uống thuốc này công hiệu lắm. Mỗi lọ giá 0\$10. Có mua xin nhận kỹ nhãn con Bướm - Bướm chữ hiệu **Đại-Quang**, số 23 phố Hàng Ngang, Hanoi mới là thuốc chính hiệu.

Đã xuất bản

QUYỀN II

Hán Văn Tự Học

của **NGUYỄN-VĂN-BA**

Sách bán rất chạy,

cần nhiều đại lý các nơi,

hoa hồng hậu

Xin gửi cho **NGUYỄN-VĂN-BA**

92, GIỐC-GÁCH — YÊN-PHU — HANOI